

Exodus = 2. kniha Mojžíšova 16,11 – 19 / Žalm 104; Lukáš 12,22 – 26/
Díkůvzdání za úrodu sbor Krč 11. 10. 2020

Sestry a bratři, milé děti,

prožíváme opět náročné období nouzového stavu kvůli ohrožení koronavirem. Někteří lidé žijí v úzkosti a strachu – o sebe a o své příbuzné, o rodinu, jiní přísná opatření vlády kritizují a považují je za zbytečná nebo přehnaná. Můžeme v této době vůbec Bohu děkovat? Můžeme, dokonce máme! Ano, máme chválit Boha a děkovat mu – za život, za lásku (za blízké, milující nás lidi!), za zdraví, za sílu nést i těžké věci a události, ... Dnes děkujeme především za úrodnost země a za to, že máme dostatek jídla a všeho, co ke svému životu potřebujeme. A to máme!

Izraelci v době putování z Egypta do zaslíbené země (13. – 12. stol. př. Kr.) na tom byli mnohem hůř; někdy měli hlad a žízeň, což my jsme nikdy doopravdy neměli a nemáme. Časté reptání Izraelců bylo projevem jejich nedůvěry vůči Bohu Hospodinu. Boží trpělivost je však veliká, až nepochopitelná. I když Hospodin dobře slyší a vidí věčnou nespokojenost, reptání a kritičnost svého lidu, sesílá mu manu – chléb a maso – křepelky. Manu – výpotek (= kuličky mízy) keře tamaryšku znají kočovníci na Sínajském poloostrově dosud. A přelétávání unavených křepelk – tažných ptáků v houfech tak, že se dají chytat do rukou, to také není žádná pohádka.

I když je to velmi reálné, přesto autor biblického vyprávění vidí v této události div, zázrak, jímž Hospodin zachraňuje svůj lid a ukazuje svou moc a svrchovanost. I v pustině, v poušti dává svému lidu obživu a tím život, zachovává ho při životě.

Sladké kuličky mízy sbírali Izraelci každé ráno tolik, kolik kdo potřeboval, najedli se do sytosti. V Bibli je i přesný údaj: jeden ómer na hlavu. A 1 ómer = 3,6 litru! Nikdo nemohl říct, že by měl málo. V našem oddíle čteme krásnou větu: „Ten, kdo nasbíral mnoho, neměl nadbytek, a kdo nasbíral málo, neměl nedostatek“ (verš 18). A přesto se našli takoví lidé, kteří si udělali zásoby a chtěli si manu nechat i na druhý den; co kdyby příští den na poušti nic nebylo?! Ale ono se jim to nahromaděné zkazilo! - Jak je to typické i pro nás dnes! Nahromadit si,

„nahamounit“, udělat si zásoby, ať mám víc, než ti druzí. Ať zajistím rodinu! Cožpak se Bůh o nás nepostará každý den? To právě byla zkouška víry Izraelců: Spolehnou se plně na Boží péči a pomoc? Budou důvěřovat Hospodinu, že se o ně postará každodenně – že bude mana na poušti ráno každý den?

Při našem dnešním Děkuvzdání za úrodu chvalme Boha a děkujme mu. A spolehněme se na jeho opatrování, pomoc a ochranu každý den, v každém čase, i v tom současném těžkém a náročném.

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. Veškerému tvorstvu dává pokrm, jeho milosrdenství je věčné! (Žalm 136, 1.25)
Haleluja!

/Jindřiška Buttová/